

מהו קול מחיאת כף היד האחת?

תערוכה קבוצתית של בוגרי המדרשה לאומנות 2001:

אייתי רותם, לילך בודנר, ליהי חן.

כף ידו הארוכה והחידתית של מלביץ, " הרבוע הלבן על לבן" שלו הוא קו הבסיס למסלול 80 השנים של המופשט והמודרניות, ולהופעתו בעבודותיהם של משתתפי התערוכה.

"תהיינה אשר תהיינה הצורות שתלבש אומנות הציור, יהיו אשר יהיו הבסיס והמסגרת, השאלה היא תמיד אותה השאלה: מה מתרחש שם? בד, נייר או קיר. מדובר בסצינה שמשוה קורה בה (אפילו אם בסוגים מסוימים של אומנות האומן רוצה במתכוון שלא יתרחש כלום, בכל זאת תהיה שם הרפתקה).

המסך נפתח, אנחנו מתבוננים, אנחנו מחכים, אנחנו מקבלים, אנחנו מבינים, ולאחר שחלפה הסצינה ונעלמה התמונה אנחנו נזכרים, אנחנו כבר לא כפי שהיינו קודם." (רולאן בארת \חוכמת האומנות)

השפעת קרני ה-DJ על ציפורני הצבע - עבודותיו של אייתי רותם

העבודות הן ויברציות גיאומטריות, הבונות משטחים בוחקים, ויוצרות רצף מקוטע-של מבנים דקים ומעודנים: בשחור, לבן, כסוף, אדום, צהוב, כחול- היוצרים רעד צלילי שמתייחס הן ל "Broadway boogie woogie" של מונדריאן והן למרחב הפעולה והבחירות של ה-DJ בסט הפעולה הצלילית הפופולרית, האלקטרונית.

עוגות מלביץ-עבודותיה של לילך בודנר

העבודות הן פרוסות דקות להפליא, ניסורים מעודנים ואיננים של האפשרות לצייר משטחים תבליטיים, קצפתיים בלבן על לבן, שהם רישומי המכחול הדייקניים, שבונים מסגרת סביב הרבוע הלבן. התבליטים הרישומיים מחקים את פעולת הציור בשישיות של פסי נייר לבן, המוכנסים בפניצטה, ועל ידי כך חושפות את ה-DNA של פעולת המכחול.

קולקציית הארגזים- עבודותיה של ליהי חן

הארגזים, שאריות אנונימיות של אריזות עץ מוזמנות לשינוע מעבר לים. האריזות ניבנו לגודל נתון, לחפץ שאיננו יודעים מה הוא, ושכבר הגיע ליעדו. ארגזי העץ ניבנו לפי מידה, רוקנו, ננעלו, ונצבעו בצבע המשמש את תעשיית המכוניות. הארגזים הצבועים מאפשרים לדימויי הכלה, הרווקים, היפות והפועלים- רגעים שקטים וטהורים של חיברות והתבוננות שקטה ואינטנסיבית.

העבודות נטולות הכותרות אינן נוגעות כמעט, בעולם חיצוני להן. הן מעוצבות על ידי אינטואיציות, תחושות ודחפים של תודעה, בדרגות שונות של ערות וצלילות. אם יש בהן חוויה של מציאות, של מוסיקה, ציור ושל מסעות- הן משמשות נקודת מוצא למסע פנימה.

סמדר אליאסף